

# Benedek Viki és nevelőanyja, Kocsis Erzsi - Szeretetburokban száradtak fel a könnyek

Gillich Panna

Benedek Viktória neve bizonyára nem cseng ismeretlenül a helyi zenei életet és a tehetségkutatók világát követők számára. Viki nem csak a „Hang vagy!” kalocsai többfordulós versenyen mérettetett meg és ért el szép eredményt. Ország-világ előtt vált ismertté, amikor 2016-ban úgy énekelte el Cserhádi „Elfelejtett dalát” az X-faktor tévéműsorban, ahogy azt kevesek tudják. Hangi adottságai mellett életének történet, miszerint szülei lemondtak róla és nevelőszülőnél él, egyaránt megérintették a zsűrit. Az ifjú tehetség azóta rendszeres fellépője helyi és környékbeli rendezvényeknek, állhatott már színpadon nagy kedvencével, Dolhai Attilával és ami ennél is fontosabb, meleg otthonra és szerető „pótmamára” lett nevelőanyukája, Kocsis Erzsébet személyében. [Viki történetét korábban bemutattuk az Impulzív Online Magazinban](#), azonban ennek a történetnek több oldala van. Akkor ugyanis ott ült velünk az asztalnál Erzsi is – a nyolcszemközti interjút, amelyben Vikivel és Erzsivel magazinunk képviselőjében Panna és Vöri beszélgetett, először mutatjuk be anyák napja alkalmából! Kezdeti nehézségektől szép egymásra találáson át szeretettel átítatott mindennapokig vezető útról beszélgettünk.



## **Impulzív: Erzsi, honnan jött a nevelőszülőség gondolata?**

**Erzsi:** Emlékszem, gyermekként az édesanyámmal néztük a képesújságot, amiben anno megjelentek örökbe fogadható gyermekek arcai. Még visszacsengenek a szavai: nézd, mennyi édes gyermek, akik arra vágnak, hogy szerető szívvel egy picit gondoskodjanak róluk! Ezek a mondatok nagyon mély nyomot hagytak bennem. Szintén meghatározó élmény volt, hogy Budapesten tanítottam egy iskolában, ahol az egyik tanítványom elvesztette a szüleit, majd állami gondozásba került. Megszakadt a szívem, amikor a búcsúzáskor a fülembe súgta, hogy annyira szeretné, ha én lennék az anyukája. Akkor elhatároztam, hogy ha úgy alakul az életem, mindenképpen fogok gyermekeket magam mellé venni. És ez így is lett.

## **Impulzív: Milyen utat kellett bejárnod, hogy készen állj erre a feladatra?**

**Erzsi:** Más érzelmi feldolgozásra van szüksége egy nevelőszülőnek és egy örökbefogadónak. A nevelőszülő egy állomás a gyermek életében, az örökbefogadó által viszont egy végleges sorsrendezés történik. A nevelőszülőséghez vezető út elég kacifántos, de megéri végig járni. Már ehhez a folyamathoz is sok-sok türelem és kitartás kellett, de ez meg van bennem. A felkészülés során megismertem magamat, határaitam, érzéseimet, lehetőségeimet.

## **Impulzív: Hogyan éltek most?**

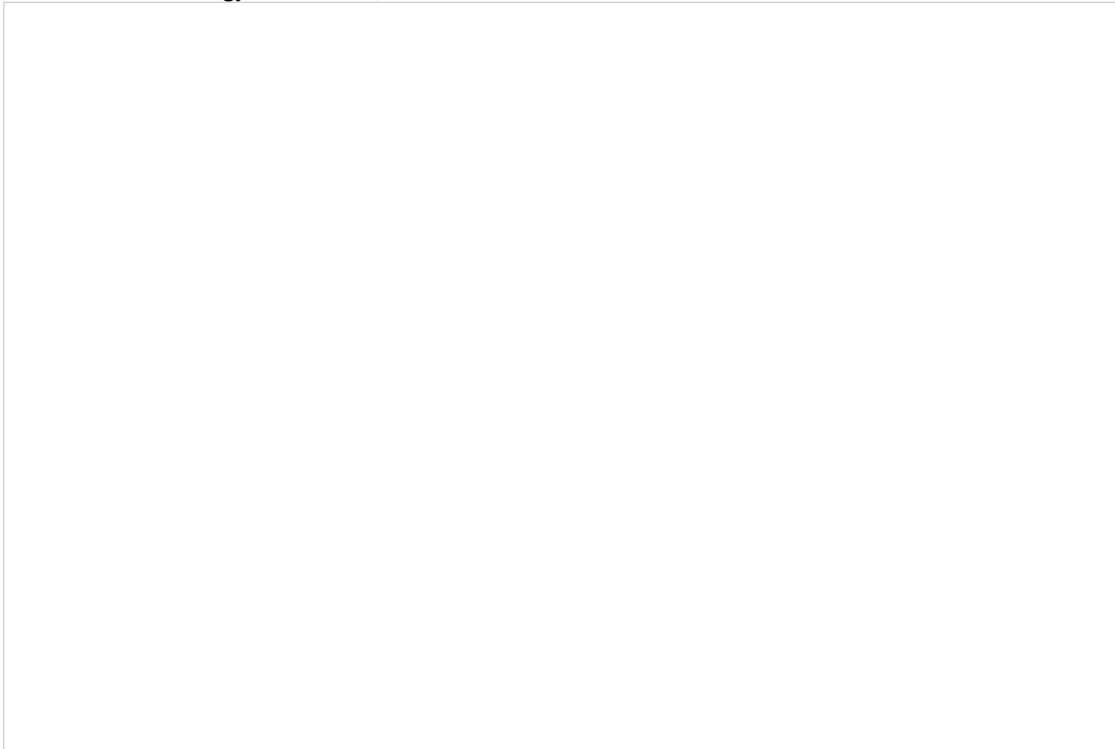
**Erzsi:** Három gyermekem van. Viki és a testvére, Cintia, illetve az örökbefogadott lányom, Deniza.

## **Impulzív: Viki, emlékszem, hogy 2016-ban találkozhattunk először a neveddel és az arcoddal abban a bizonyos X-faktorban. Hogy kerültél a mezőnybe?**

**Viki:** Igazság szerint keresztanyumék neveztek be. Ez volt a ballagási ajándékuk, mert mindig is bennem volt, hogy kipróbálnám magam ezen a területen. Mama [anyai nagymamája] már annyira nem lelkesedett érte, de végül beleegyezett. Akkor 15 éves voltam... úgyhogy kicsit hezitáltam, mert a tudat, hogy amit csinálok, benne lehet a tévében, megingatott, de végül belementem.

## **Impulzív: Ekkor mióta énekeltél?**

**Viki:** Körülbelül 2010. óta. Kezdetben csak otthon énekeltem, aztán szerveztek egy musical estet Császártöltésen, amire egy barátnómmal az anyukája buzdítására elmentünk, merthogy én császártöltési vagyok. Emlékszem, hogy ott a „Valahol Európában” darabból énekeltem egy rövid szólót, balerinának öltözve.



**Impulzív: Mennyire voltál felkészülve arra, hogy amit az X-faktorban mondasz, arra ország-világ felfigyel majd?**

**Viki:** Egyáltalán nem. Most sem vagyok sokkal idősebb, de azért csak eltelt azóta három év és 15 évesen én abba tényleg nem gondoltam bele, hogy mit fogok kapni, ha nyíltan beszélek például a gyerekkoromról, és azzal esetleg kit bántok meg akaratomon kívül is. Nekem eszembe sem jutott sajnáltatni magam, később mégis visszajutottak hozzám olyan hangok mondjuk egy volt barátnótól, hogy „nekem is jelentkezmem kellene a műsorba, hátha engem is majd megsajnálnak”. Erzi mutatott rá utólag, hogy akár a mamát, akár anyut megbánthatta, amit elmondtam, még akkor is, ha ez a rengeteg munka közepette tényleg csak kiszaladt a számon, aztán az interjút készítőknél nyilván felkeltette a figyelmét.

**Impulzív: Megbántad, hogy a nagy nyilvánosság előtt felvállaltad, hogy nem a klasszikus értelemben vett családban élsz?**

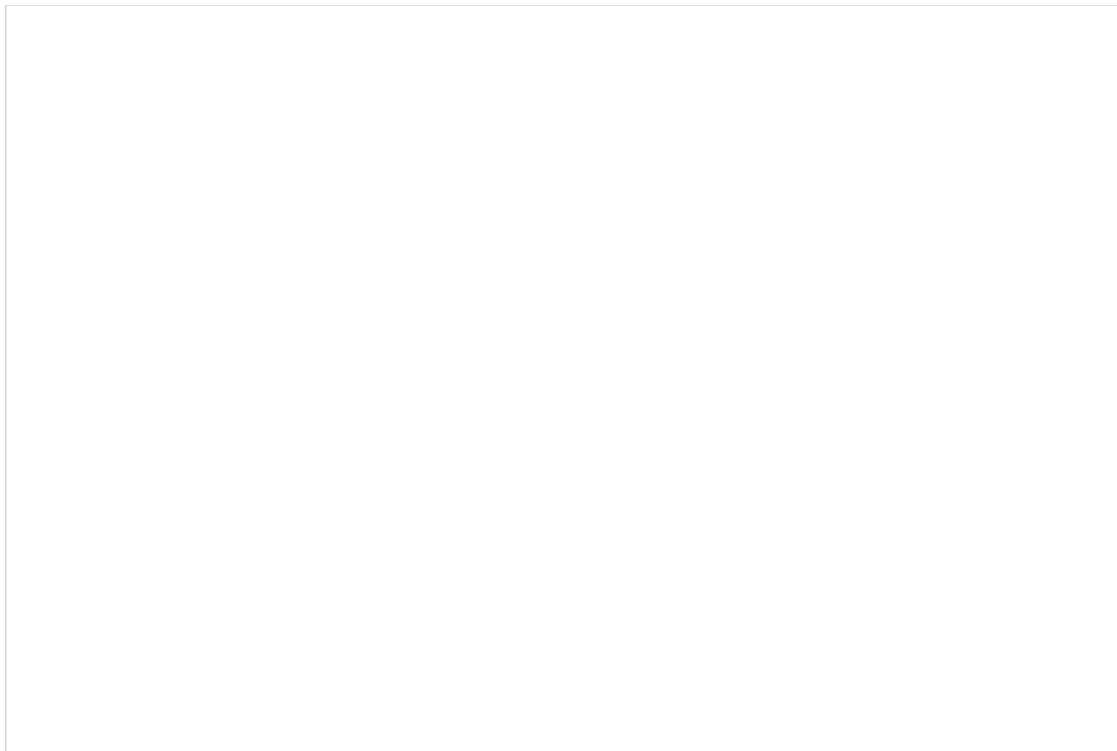
**Viki:** Nem, nekem azzal semmi gondom nincsen, hogy nevelőcsaládban élek. Talán arra kellett volna jobban figyelnem, hogyan mondom el, amit elmondtam. Egyébként azon is látszik, hogy mennyire zavarban voltam, hogy amikor megkérdezték, honnan jöttem, rávágtam, hogy Fajszról, mert tényleg helyileg onnan mentünk fel Budapestre, aztán még azért is hallgathattam, hogy miért nem mondtam el, hogy császártöltési vagyok.

**Impulzív: A tévéműsor előtt hogyan alakult az életed?**

**Viki:** Nyolcéves koromig anyukám édesanyjánál laktam, aztán két évig anyunál voltam a húgommal és öcsémmel együtt Garán. Ez elég kemény időszak volt. Innen költöztünk tovább Soltvadkertre, ahonnan húgommal visszakerültem mamához, öcsém pedig az apukájához Garára. Őt akkor láttam utoljára. Gondolkodtam rajta, hogy keressem... de arra jutottam, hogy nem akarom megkavarni. Kicsi volt, amikor elváltunk. Tehát mamánál voltunk, aki nevelő nagyszülői státuszban viselte a gondunkat. Ez volt annak az időszaka, amikor a testvéremet elkezdtem igazán közelinek érezni magamhoz és megfogalmazódott bennem, hogy Cintia az én kishúgom és őt meg kell védenem. Arra emlékszem, hogy az a pillanat igazi hidegzuhany volt, amikor a ballagásom után a szoba közepére összehajkolt holmijainkat nézve tudatosult bennem, hogy el kell mennünk a mamától és valószínűleg nem jövünk vissza.

**Impulzív: Ekkor kerültetek Erzihez?**

**Viki:** Igen. Előtte mi már találkoztunk ugyan Erzsiel, és az örökbefogadott lányával, Denizával, meg az akkori nevelt lányával, Vandával, aki aztán betöltötte a 18. évét és elment. Emlékszem, hogy a Barokk Kávézóba ültünk be. Még az is megvan, hogy milyen ruha volt rajtunk és melyik asztal volt a miénk. Arra is emlékszem, hogy sírtam és a világon mindenre és mindenkire dühös voltam, még Erziékre is, pedig ők aztán semmit nem ártottak nekem.



**Impulzív: Te hogyan emlékszel az első találkozásra, Erzsi?**

**Erzsi:** Ahogy Viki mondta, a cukrászdában voltunk, ő pedig a testvérével és egy tanácsadóval érkezett. Meséltünk egymásnak az életünkről. Ő akkor volt nyolcadikos, és elmesélte, hogy jelentkezett az X-faktorba. Úgy éreztem, hogy megvolt a kölcsönös szimpátia és később újra találkoztunk. Ezután jöttem hozzám.

**Impulzív: Nehéz lehet olyan gyerekeknek a családba vetett bizalmát kiérdemelni, akiknek ez már egyszer megrendült...**

**Erzsi:** Amikor megérkeznek hozzám a gyerekek, általában nagyon zaklatottak, hiszen elveszítették a biztonságot maguk körül. Aztán betoppannak egy családba, ahol minden más. A személyek, a szokások, a lakás. Nem könnyű ezt feldolgozni. Ezért sokáig az értő figyelemre van szükség. Hagyni kell, hogy megnyugodjanak, sokat kell velük beszélgetni, arról, amiről ők szeretnének! Nem érdemes erőltetni a dolgokat. Amikor már csillapodott a fájdalmuk, elkezdik érezni, hogy a tanácsaink, az útmutatásink új irányba viszik őket. Ha betartjuk az ígéretünket, és önzetlenül elfogadjuk őket, akkor rövid idő alatt ki lehet alakítani egy szeretetteljes kapcsolatot. Ebben a helyzetben mi leszünk az elsődleges támasz az életükben. Én szerencsés ember vagyok, mert hozzám mindig olyan csemeték kerültek, akik hamar elfogadták a személyiséget, a családomat.

**Impulzív: Milyen szerepet töltesz be a gyermekek életében?**

**Erzsi:** A segítőét igyekszem.

**Impulzív: Tehát nem anya vagy?**

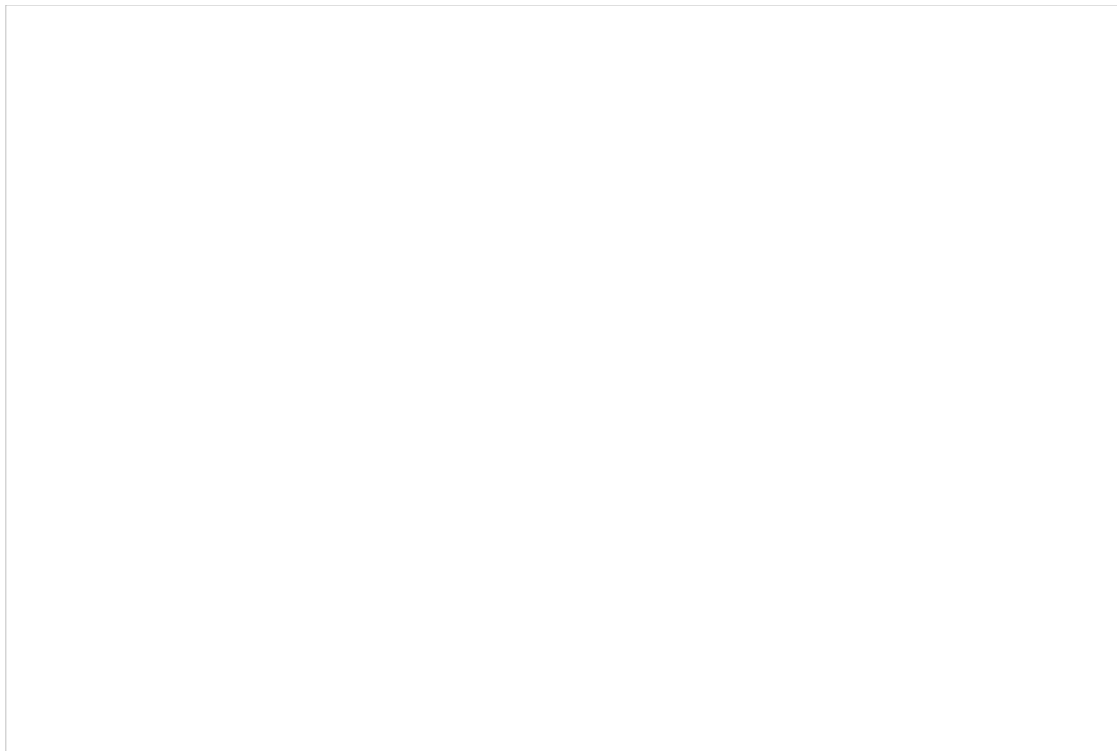
**Erzsi:** Nem kérhetem, hogy anyának hívjanak, de van, hogy igénylik. Az ő döntésük, hogyan szólítanak. Egészen hamar el szokták fogadni ezt a helyzetet, el tudják dönteni, hogy számukra mi is a legmegnyugtatóbb.

**Impulzív: Ha már szó esett Denizáról, őt örökbe is fogadtad, de ettől függetlenül nevelőszülőként ugyan úgy nevelsz gyermekeket. Miért döntöttél így?**

**Erzsi:** Ha a gyermeknek nincs kapcsolata a vérszerinti szüleivel, akkor egy idő után ők örökbefogadhatóvá válnak. Így történt Denizával is, de mivel lehetőség adódott rá, hogy örökbe fogadjam, éltem vele, Deniza az enyém lett és én lettem hivatalosan is az anyukája. Ezután megkerestek, hogy lenne még gyermek, akinek szüksége van a segítségemre. Nem tudtam nemet mondani, bár később derült ki, hogy három testvérről van szó. Így egyre többen lettünk. Azután kevesebben, mert a több éve nálam nevelkedő egyik kisfiú örökbefogadó családba került. Ilyenkor a kapcsolat megszakad, hiszen el kell fogadnia az új szüleit és csak nehezítené a helyzetet, ha még velem kommunikálna. El kell őket engedni.

**Impulzív: Ilyenkor nem szakad meg a szíved?**

**Erzsi:** De, belehalok! Viszont tudom, hogy ez az élet rendje, hiszen a gyerekek ez a legjobb. Erre készítettek fel, ezt vállaltam. A végső sorsrendezés, ami az egyedüli lehetőség számukra, hogy boldog családba kerüljenek. Ott várják őket, lehet már évek óta. Sőt örülök annak is, ha a szüleikhez kerül vissza és szorítok neki, hogy meg tudja állni a helyét a családban. Az egy sikertörténet. Az is a feladatunk, hogy a szülők és a gyermekek ne veszítsék el teljesen egymást, maradjon kapcsolat közöttük. Találkozzanak, töltsenek együtt időt, ismerjék és tudják, hogy kik a szüleik, miközben én egyengetem az útjukat.



**Impulzív: Visszatérve ahhoz a pillanathoz, amikor úgymond „hivatalosan” is elkezdtetek a családdá válás útján lépkedni és megtörtént a költözés, Viki mi járt akkor a fejedben?**

**Viki:** Hatalmas kavarc. Bizonytalannak tűnt minden. Nem tudtam elképzelni, hogy milyen lesz majd Erzsínél lakni. Nagyon kuszá az emlékek erről az időszakról. A legélesebb emlékem, hogy mamánál bepakoljuk a cuccainkat a kocsiba és elindulunk. Olyan volt, mint amikor filmet nézel, mintha kívülről látnád magad, ahogy a ruháidat zsákokban és táskákban bepakolják egy autóba és viszik veled együtt egy vadidegen helyre. Előttem van, ahogy elbúcsúztunk mamától és az is, hogy tudtam, hogy ettől a pillanattól minden megváltozik. Fura, de nem akkor volt a legnehezebb, amikor elhagytuk a császártöltési házat és integettünk, hanem valahol a Fajsz és Miske közötti úton szakadt el a cérna. Tízéves koromtól azt hittem, hogy a mama lesz a biztos pont... emlékszem, hogy próbáltak vigasztalni az úton, de nem tudtam abbahagyni a sírást.

**Impulzív: Milyen volt a megérkezés Erzsiék otthonába?**

**Viki:** Már minden holmink oda volt készítve gondosan az ágyunkra, közte egy olyan személyes kis meglepetéssel, ami amolyan kikacsintás volt felém és nagyon jól esett. Aztán elkezdtük kipakolni a cuccainkat és jött egy holtpon, amikor tesómmal leültünk az ágyra, egymásra néztünk és sírtunk. Cinti akkor volt 11 éves, én meg legszívesebben csak ordítottam volna a világra, de mivel ott ült mellettem, az lebegett előttem, hogy ezt nem láthatja. Úgy éreztem, hogy muszáj tartani magam miatta is. Ő ritkábban pityeredett el, de biztosan rengeteget őrlődött belül. Nagyon próbáltam figyelni rá, hogy ne lásson sírni.

**Impulzív: Miért indult ilyen rögtön a közös életetek?**

**Erzsi:** Mivel megtört szívvel érkezett hozzánk a húgával. Önmagát és a testvérét is nagyon féltette. Ez természetes reakció. Nem ismert minket, eljött egy kis faluba, ahol első pillantásra nem volt semmi. Aztán megmutattuk neki, hogy rengeteg lehetőséget rejt. Járhat táncolni, lehet görkorcsolyázni, de sokszor csak kísértünk a Duna-partra és néztük a vizet, hallgattuk a madarak csicsérgését és beszélgettünk az életről.

**Impulzív: Sosem érezd azt, hogy te kapod meg a nehezebb feladatot, mer neked kell felnevelni a csemetéket?**

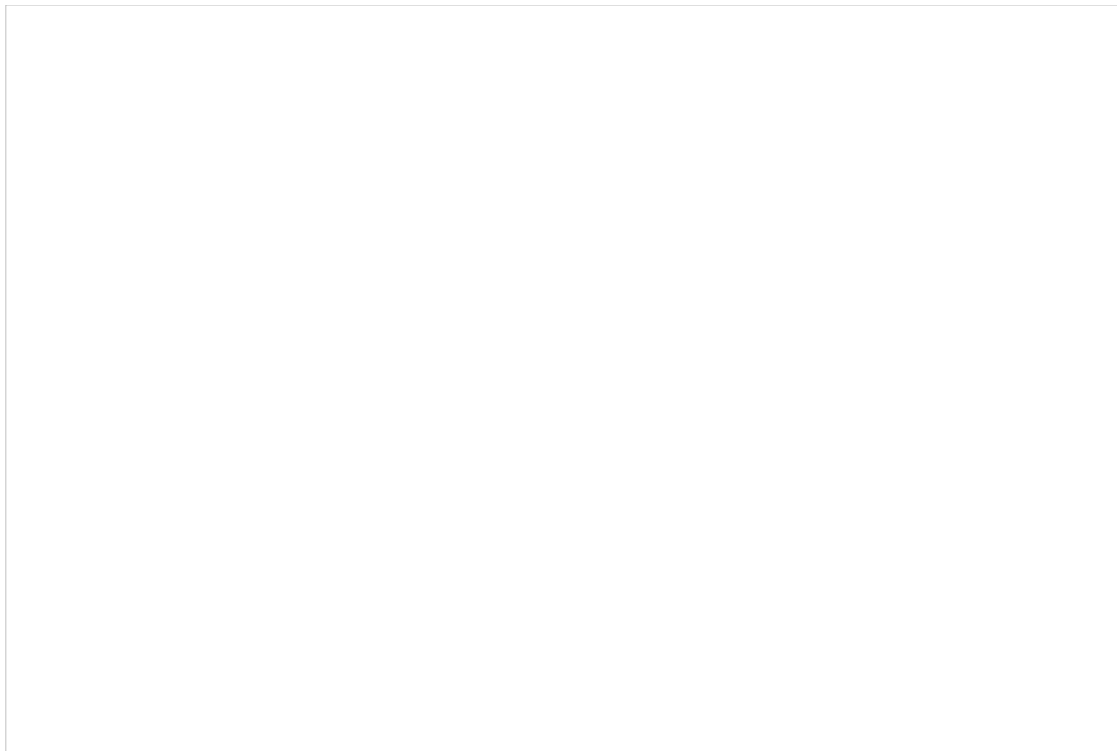
**Erzsi:** Az anyáknak is rettentő nehéz a szívük. Sok esetben elképzelhetetlen és nehezen elfogadható számukra, hogy nem tudnak bázis lenni a saját gyermekük életében. Ebben az esetben én egy támasz vagyok, aki bennük is próbálja tartani a lelket.

**Impulzív: Ha megkérdezik tőled, hány gyermeked van, mit válaszolsz?**

**Erzsi:** Azt, hogy jelenleg három, de egyébként nyolc van.

**Impulzív: Mikor jött el az a pillanat a közös életetek során, amikor úgy érezted, hogy már nincsen miért sírni?**

**Viki:** Nem is tudom... de nagyon gyorsan eljött, mert lehetett érezni azt a kedvességet és törődést, ami Erzsínél körülött minket. Talán két-három nehezebb hét volt, aztán megfogalmazódott bennem, hogy ezt a helyzetet nemcsak nem tudom, de talán már nem is akarom visszacsinálni.



**Impulzív: Mikortól kezdted azt érezni, hogy már jól vagy, már rendben vagy?**

**Viki:** Ez hosszabb folyamat volt. Sok mindent csináltunk együtt, de arra nagyon emlékszem, hogy milyen jól esett, hogy Deniza felkarolt és többször elvitt például bulizni Fajszon. Aztán ott voltak, illetve vannak a közös ebédek. Erzsi anyukájánál az, hogy délben együtt az asztalhoz ülünk, az szentírás, már ha nincs iskola. Ezek mind-mind olyan alkalmak, amik szépen összekovácsoltak bennünket, és olvasztottak minket egy családdá. Erzsiék az ünnepeknek is megadják a módját. Emlékszem, hogy nekem teljesen vissza kellett szoknom például ahhoz, hogy karácsonyra készülünk, fát állítunk, és én lepődtem meg magamon a legjobban, amikor tavaly otthon feldobtam, hogy süssünk együtt mézeskalácsot.

**Impulzív: Milyen változást veszel észre Vikin, amióta felkaroltad?**

**Erzsi:** A tanulmányai terén rengeteget változott. Kezdetben nem ment a tanulás. Megkért, hogy olvassam el a füzetét, és mondjam el neki a tartalmát. Erre csak annyit mondtam, hogy „ez így szép és jó, de ezt pont fordítva kellene”. Aztán megfordítottuk és egyre ügyesebb lett az iskolában. A tanulás tanítása nála alapkö volt. Segítettem neki a tanulási módszereket elsajátításban. Így már az iskolában is szép eredményeket ér el. Igazán jó képességekkel bír.

**Impulzív: Ma már tudod nyugodt szívvel tudod azt mondani, hogy „a lehető legjobban történtek a dolgok”?**

**Viki:** Most már igen. Nekünk is könnyebb lett egy idő után, meg talán mamáról is nagy teher szakadt le. Lehet, hogy neki is jobb, hogy ennyi idősen nem egy kamaszodó és egy kamaszgyereket kell terelgetnie. Olyan ember mellé kerültünk, akit ma már, ha nem is a vérszerinti anyukám, úgy érzem, vagyunk olyan közel egymáshoz, mint egy igazi anya-lánya páros.

**Impulzív: Ezt biztosan nagy öröm hallani, hiszen, ha jól sejtem, a hozzád kerülő gyermekeknek a szeretetről biztosan egészen sajátos képe van...**

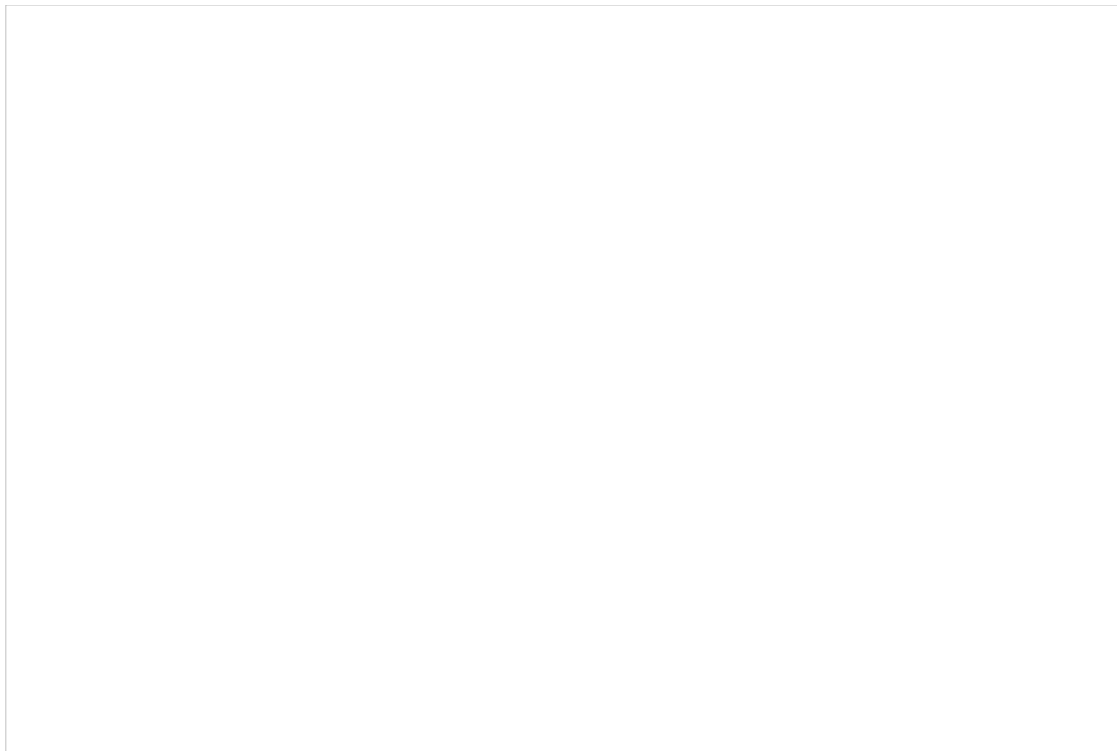
**Erzsi:** Igen, de a minta számít, amiben azt is látja, hogy lehet engem úgy is szeretni, hogy nem vagyok tökéletes. Nekünk az a feladatunk, hogy csupa jóval lássuk el őket. Hogy segítsünk megtalálni az erősségeiket, amiben ők sikeresek lehetnek. Az a legfontosabb, hogy jól érezzék magukat, amihez kellenek az együtt töltött pillanatok, családi programok, a pozitív visszajelzések. Ezeknek az élményeknek a hatására érzik talán azt, hogy jó a Földön élni, még akkor is, ha neki nehezebb sors jutott.

**Impulzív: Ha meg kellene fogalmaznod, hogy milyen mintákat látsz Erzsitől és mi mindent tanultál tőle, mit mondanál?**

**Viki:** Azt, hogy a világon mindent! A minták, amiket egy szülő adhat a gyermekének, azok nekem tőle mind megvannak. A kérdéseimre, amiből gyakran nagyon sok van, mindig választ kapok. Ha problémám van, evidens, hogy hozzáfordulok. A legjobb, hogy ezek már maguktól értetődően történnek.

**Impulzív: Mi az, amit mindenképpen át szeretnél adni a gyerekeknek, Erzsi?**

**Erzsi:** Arra tanítom őket, hogy az életük során a kapcsolataikban mindig próbálják magukat beleélni a másik ember helyzetébe. Az sugallom nekik, hogy az elfogadás nélkül nem fognak tudni erős kapcsolatokat kialakítani, még a családon belül sem.



**Impulzív: Milyen a kapcsolatotok?**

**Erzsi:** Most jó. Az eleje nagyon nehéz volt. Hosszú és göröngyös utat járt be Viki, amin végig megfogadta a tanácsainkat. Az éneklésben megtalálta önmagát, és szép sikereket tud elérni benne. Azt gondolom sikerült neki új utat találni az életében. Ő még nem biztos magában, de én hiszek benne és tudom, hogy sikeres lesz.

**Impulzív: Szigorú vagy?**

**Erzsi:** Inkább következetes. Tudom, hogy a gyermekek fejlődéséhez hozzá tartozik, hogy a határokat feszegetessék, néha át is lépjék, de egy adott pontnál tovább ne menjenek! Meggyőzhető vagyok, de tartom magam az elvárásaimhoz, bár azért néha engedni kell a békesség kedvéért.

**Impulzív: Már gyermekként arra tanítod őket, hogy beszéljenek az érzéseikről?**

**Erzsi:** Pontosan! Az egyik gyermekem nem tudott beszélni a gondjairól, pedig láttam, hogy nagy súly nyomja a szívét. Egyszer megkérdeztem tőle, hogy nincs-e kedve írni nekem egy levelet? És írt nekem, sőt már felnőtt és még mindig van olyan helyzet, amikor fellapozza a naplóját és kiírja magából a fájdalmat. Emlékszem, egyszer egy levelet tett a párnámra, mert volt köztünk egy konfliktus, ami még nem zárult le benne, ezért leírta, mit érez. Utána könnyen meg tudtuk beszélni a félreértést.

**Impulzív: Honnan meríted azt a sok energiát, ami benned van?**

**Erzsi:** Belőlük. Akkor vagyok elégedett, ha boldognak látom őket, ha útjára engedem őket és megállják a helyüket. Nekem az a feladatom, hogy segítsen őket. Büszke vagyok, hogy minden gyermekem jól érezte magát nálam és szoros kapcsolat alakult ki köztünk.

**Impulzív: Nemrég volt anyák napja. Hogyan ünnepeltétek, Viki?**

**Viki:** A mamákat felkőszöntöttük. Erzsit természetesen megleptük. Mivel ő nagyon szereti az ingeket, autóba ültünk Denizával és vettünk neki felsőket és egy marcipános csokit, mert a marcipán is nagy kedvence. Az ő mamájának virágot választottunk, ami nem volt könnyű, mert rengetegféle van neki otthon, de sikerült olyan orchideát választani, ami talán még nem volt neki.

**Impulzív: Hogyan látod a jövőt?**

**Viki:** Egyelőre még nem teljesen tisztán. Azt tudom, hogy 24 éves koromig lehetek Erzsínél, 18 éves korom óta utógondozásban nevelkedek nála. Az elképzelhetetlen számomra, hogy egyszer megszakadna vele a kapcsolat. Felkarolt, terelgetett, terelget bennünket a húgommal. Nem tudom elképzelni, hogy ezt ne adjam neki valahogyan vissza.

**Impulzív: Szerinted mi lesz például egy év múlva?**

**Erzsi:** A felnőtté válás hozza magával a tovább lépést a munka világa felé. Elköltözést egy nagyvárosba, új iskola, új lehetőségek és reméljük egy gyönyörű ballagás és megünnepeljük Vikit. Reméljük, akkor már tarthatunk az új iskolájában lehetősége lesz rá. Most nehéz, hogy elmaradt. Erre várt 4 évig. Most azon kell dolgoznunk, hogy ne élje meg rosszul az elmaradt ünnepet, talán kárpótolja a szalagavató emléke, amely örökké emlékezetes marad számára.

**Impulzív: Ilyen életet képzeltél el magatoknak?**

**Erzsi:** Azt tudtam, hogy lesz gyermekem... Nem ilyet, de semmi okom nincsen panaszkodni. Szerettem volna saját gyereket, de az élet kárpótolt azzal, hogy tényleg jó gyerekeim lehetnek. Én erre tettem fel az életemet és imádom őket! Egy nagy szeretetburokban élünk együtt. Tudom, hogy szükségük van rám, az útmutatómra, de azt is fontos elmondani, hogy ez nem egyirányú kapcsolat! Nekem is szükségem van rájuk. Ők rengeteg szeretetet adnak nekem.

**Impulzív: Feldereng még néha, amit abban a bizonyos X-faktoros videóban mondtál: hogy jó lenne, ha a szüleid büszkék lennének rád?**

**Viki:** Igazából ezt már elengedtem. Ma már, van, aki büszke rám. Nem akarok harcolni azért, hogy valaki szeressen és támogasson. Vannak, akik kéretlenül is megteszik, nekem ennél nem kell több!

**Impulzív: Miért az „Elfelejtett dalt” választottad anno Cserháti Zsuzsától az X-faktorban?**

**Viki:** Nem gondoltam ezt át túlságosan, de mindig is vonzottak azok a dalok, amik valami egészen megfogható érzést vagy üzenetet közvetítenek. Egyébként ezt a dalt nagyon szerettem is énekelni.



**Impulzív: Milyen dalokat énekelsz a legszívesebben?**

**Viki:** Szeretem a magyarokat, és úgy érzem, hogy ezeket jobban át is tudom adni magamnak és a hallgatóknak.

**Impulzív: Vannak, akik azt mondják, hogy amikor közönség előtt énekelsz, mindig kiteszel egy darabot a szívedből a színpadra. Más úgy fogalmaz, hogy olyan ez, mintha ruha nélkül állnál egy csomó idegen előtt. Te mit érzel, amikor színpadra lépsz?**

**Viki:** Azt, hogy teljesen kitárulkozom. A dolog már a dalválasztásnál kezdődik, aztán a csúcstény az, amikor felállsz a színpadra. Ezt is kívülről nézve egy filmszerű jelenettel tudom érzékeltetni: olyan, mintha szétnyílna a mellkasod és egy csomó apró lepke röpködne ki belőle, és mindegyik valami mást hordozna, vagy próbálna közvetíteni. Ahány féle lepke repked ott, annyiféleképpen tudja azt a dalt befogadni a közönség.

**Impulzív: Ha Erzsit egy dallal kellene meglepned anyák napján, akkor mit énekelnél neki?**

**Viki:** Tavaly készült el egy dal az országos „Befogadlak” kampányhoz a gyermekvédelemben élő gyerekekért, amit többek között Oláh Gergővel, Szolnoki Péterrel, Janicsák Vecával, Kollányi Zsuzsival és több hozzám hasonló, nevelt gyerekekkel énekelünk fel Budapesten. Ott és akkor a stúdióban, volt egy pillanat, amikor éneklés közben ránéztem és úgy éreztem, hogy ennek minden sora neki szól, rólunk szól. Azóta akárhányszor ezt a dalt énekeltem valamilyen fellépésen, az összenézés pillanata és maga az érzés mindenhol jelen volt. Talán ezt énekelném.

**Bár a dal az interjú készültekor még nem jelent meg, azóta több nyilvános rendezvényen bemutatták és elérhetővé tették a Befogadlak Nevelőszülői Program kampány közösségi oldalán is – íme, egy szösszenet a szövegből:**

*„Nincs otthon többé már, csak elmúlt boldogság.*

*A vágyamat, a szívemet félve nyújtom ám,*

*Sok hűtlen könnycsepp már tovaszáll. Te segíts ezután!*

*Óvj a gondtól, védj a bajtól, sorsom bízom rád!*

*Húzz magadhoz! Új tavasz jön, s felragyog a világ.”*

**A teljes videót megnézheted [itt](#):**

**Interjú: Panna & Vöri**

**Fotó: Emma**